

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 72 ал. 4 ЗМВР.

Образувано е по жалба на М М П, с ЕГН ***** чрез адв. П В срещу Заповед за задържане на лице №5133з-697/21.04.2023 г., издадена от Н К Ш ст. полицаи при сектор „Метрополитен“ към отдел „Охранителна полиция“ – СДВР, с която на основание чл. 72 ал. 1 т. 2 ЗМВР е постановено задържането ѝ за срок до 24 часа.

С жалбата се иска отмяна на атакуваната заповед с доводи за нейната незаконосъобразност. В с.з. адв. В-САК поддържа жалбата и излага съображения, че съгласно императивната норма на чл. 74 ал. 2 ЗМВР, задължителните реквизити на заповедта за задържане по чл. 72 ал. 1 ЗМВР, са името - длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта; основанията за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; дата и час на задържането, като в случая липсва посочен час на задържането, съгласно изискванията на чл.72 ал.2 т.4 ЗМВР, както и не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка по чл.72 ал.1 т.2 ЗМВР. Петрова не е извършила действия, които да покриват състава на чл. 325 ал. 2 НК, тъй като е изпълнила разпореждането, като си е представила личната карта на лице представящо се за полицейски служител, без същият след многократно молби нейна страна да се легитимира. В с.з. адв. Велчева поддържа жалбата, представя подробни писмени бележки, като излага допълнителни доводи за наличие на упражнено полицейско насилие по отношение на Петрова – като душене, поualeние на земята, което се установява по категоричен и безспорен начин от заключението на приетата от съда СТЕ.

Предлага на съда да отмени обжалваната заповед като незаконосъобразна. Претендира адвокатско възнаграждение и разноски в производството. По направеното възражение за прекомерност от страна на ответника по жалбата, адв. Велчева излага доводи за неоснователност, тъй като заплатеното от Петрова адвокатското възнаграждение от 1 000 лв. е съобразено със сложността на делото и процесуалните действия извършени по делото.

Ответникът по жалбата Н К Ш - ст. полицаи при сектор „Метрополитен“ към отдел „Охранителна полиция“ – СДВР редовно призован се явява лично в последното с.з. Процесуалният представител на същия - юрисконсулт ХРИСТОВ в с.з. от 02.06.2023 г. оспорва жалбата. По делото са постъпили писмени бележки изготвени от гл. юрисконсулт М Д. В същите се излагат доводи, че в обжалваната заповед за задържане са посочени конкретно и ясно правната норма и фактическите обстоятелства, въз основа на които същата е издадена. В адм. акт изрично е записано, че задържането е на основание на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, като е уточнено, че лицето е задържано за това, че извършила хулигански действия в района на метростанция „Красно село“ и е оказала съпротива при задържането, като след писмено предупреждение от страна на полицейския орган не спазва

законите и обществения ред. С посочването на тези обстоятелства оспорената заповед се явява мотивирана в достатъчна степен, поради което не е нарушено правото на жалбоподателя да разбере въз основа на какви данни е ограничено правото му на лична свобода и предвижване, както и какво точно е наложило прилагането на процесната мярка. Преди задържането по случая е изготвен протокол за предупреждение на лицето - М М П, с който последната се предупреждава да спазва законите на РБългария и да не нарушава обществения ред, като същата е предупреждена и за отговорността по чл. 325 НК. Петрова е продължила да нарушава обществения ред и след отправеното ѝ писмено предупреждение, поради което и полицейският орган е задържал лицето. С оглед на това надлежността на задържането е категорично доказана, осъществена е законосъобразно от полицейски орган и фактите са обективирани в съответните писмени доказателства, част от административната преписка. Трайно възприето в съдебната практика е, че в заповедите от категорията на процесната не е необходимо да се излага подробно фактическата обстановка за извършеното престъпление, като тя се възпроизвежда в съпътстващи докладни записки, както е и в случая. Предлага на съда да остави без уважение подадената жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на поисканите разноски от жалбоподателката.

Съдът намира жалбата за процесуално ДОПУСТИМА - подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от легитимирано лице. Разгледана по същество същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 21.04.2023 г. около 21:18 часа жалбоподателката М М П влязла в метростанция „Красно село” с намерение да се прибере в дома си.

Около 21:18:02 часа тя преминала през турникетите и се насочила към синя пейка до входа на метростанцията. Стояла права и провеждала телефонен разговор по мобилния си телефон.

В 21:20:08 часа ответникът по жалбата - Н К Ш, заемащ длъжността ст. полицай при сектор „Метрополитен“ към отдел „Охранителна полиция“ – СДВР, съгласно заповед № 513з - 1880/08.03.2023 г. на директора на СДВР, униформен, излязъл от помещение, разположено на отсрещната страна на ескалаторите до турникетите и започнал да наблюдава жалбоподателката.

Впоследствие се приближил към нея и поискал документ за самоличност. Петрова в 21:20:58 часа му предоставила личната си карта.

Шаприн държейки личната ѝ карта провел разговор по радиостанцията. Петрова посегнала да вземе личната си карта от него, а Шаприн при опита си да задържи картата, изпуснал радиостанцията на земята. Навел се, взел радиостанцията и на свой род се опитал да вземе личната карта от ръцете на Петрова. В желанието си да стори това, той хвалал с дясната си ръка нейната

дясна ръка, като по този начин я принудил са седне на пейката, намираща се в близост до нея.

В 21:24:53 часа Шаприн с лакътната част на дясната си ръка хванал П през шията.

В 21:23:32 часа П се опитала да се отскубне от него, но Ш ѝ препречил пътя с тялото си. След няколко опита да мине покрай него, тя се отказала.

В 21:24:17 часа П предприела нов опит да напусне ъгъла до синята пейка, като Шаприн не ѝ разрешил и в 21:24:18 часа я бутнал с лявата си ръка към стената.

В 21:25:04 часа Ш вече не държал П през шията, а с дясната си длан държи горната част на дясната ѝ ръка.

В 21:25:17 часа Ш хванал Петрова с дясната си лакътна част на ръката през нейния врат и шия. В следващата секунда, Шаприн с ръката си, както е хванал Петрова през шията я привел в наклонена поза.

В 21:25:21 часа П се опитала да се отскубне от Ш, който все още я държал през врата.

В 21:25:22 часа Ш хванал лявата ръка на П и я извил до степен да принуди същата да се наведе напред.

В 21:25:27 часа вследствие на съприкосновението между Ш и П, тя била повалена от него на земята.

В 21:25:28 часа Ш след като е повалил П на земята, я обърнал така, че тя да легне на земята по корем.

В 21:25:33 часа Ш с коляно притиснал гърба на П, така че тя да не може да се изправи.

В 21:25:36 часа Ш извадил белезници от задната част на колана си и в 21:25:39 часа предприел поставяне на същите на ръцете на Петрова.

В 21:25:43 часа Ш успял да сложи едната белезница на лявата ръка на Петрова.

Между 21:25:43 и 21:25:45 часа Ш влачил П на около 1 метър вляво, обръщайки я по корем на пода.

В 21:25:50 часа Ш опитвал да премести ръката на П зад гърба ѝ, но тя се съпротивлявала.

В 21:26:03 часа Ш се опитал да премести ръката на П зад гърба ѝ, за да постави и втората белезница, но тя се съпротивлявала.

В 21:26:05 часа Ш вече преместил ръката на П зад нейния гръб, поставил коляното си на гърба на Петрова.

В 21:26:16 часа Ш успял да премести дясната ръка на П зад гърба ѝ, като ѝ поставил втората белезница.

В 21:26:51 часа П седнала на пейката с ръце зад гърба, заради белезниците.

В 21:26:58 часа П се отмества надясно на пейката, но Ш почти веднага я

връща обратно към средата на пейката.

В 21:27:02 часа П се изправя от пейката, но в 21:27:04 Ш леко я бута назад с долната част на ръката си и тя отново сядва на пейката.

В 21:28:32 часа място пристигат и други униформени полицейски служители, и в 22:13:21 часа отвеждат жалбоподателката Петрова в 06 РУ-СДВР.

Била издадена от Н К Ш ст. полицай при сектор „Метрополитен“ към отдел „Охранителна полиция“ – СДВР заповед за задържане на лице №513зз-697/21.04.2023 г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа писмените доказателства - заповед за задържане, протокол за обиск на лице, извлечение от Книга за задържани лица, удостоверение от СДВР за заеманата длъжност на ответника по жалбата, Докладна записка от 21.04.2023 г. от ответника, заключение по изготвената от вещото лице Н К съдебно-техническа експертиза.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Оспорената заповед за задържане представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл. 169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Съобразно разпоредбата на чл. 168 ал. 1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания посочени в чл. 146 АПК.

Съдът намира, че оспореният акт е издаден от полицейски орган в границите на предоставената му компетентност. Съгласно разпоредбата на чл. 74 ал. 1 ЗМВР, заповедта трябва да е издадена в писмена форма, а алинея 2 на същата разпоредба посочва и съдържанието на самата заповед, а именно - името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73; както и правата на задържаното лице.

В конкретния случай, съдът намира, че не е спазена изискуемата от закона форма.

В Заповедта за задържане не посочен нито часът на задържането на П,

нито става ясно на кой точно ден е освободена същата в посочения час - 12.45. И не само. Видно от отразения час, за който се предполага, че П е освободена – 12.45 часа, същият е абсолютно различен от посочения в извлечението от Книга за задържани лица – 11.20 часа /л.32 от делото/. По този начин грубо е нарушено изискването на чл.72 ал.2 т.4 ЗМВР и съдът не може да провери дали продължителността на задържането отговаря на законовите изисквания. Без значение е, че в Книга за задържани лица е посочен деня, в който П е освободена, тъй като часът на освобождаване е различен от този в заповедта, а деня на задържане/освобождаване е задължителен реквизит на административния акт.

Като правно основание за задържането на П в заповедта са посочени разпоредбите на чл. 72 ал. 1 т. 2 ЗМВР и чл.325 ал.2 НК, а като фактически обстоятелства, полицейският орган е посочил: „хулигански действия в района на метростанция Красно село и оказване на съпротива при задържане.”.

Като основание за задържане на жалбоподателката в заповедта е посочена разпоредбата на чл. 72 ал. 1 т. 2 ЗМВР, която урежда правомощието на полицейските органи да задържат лице, което след отправено предупреждение, съзнателно пречи на полицейския орган да изпълни задълженията си по служба.

В заповедта полицейският орган е посочил, че фактическото основание за задържането на жалбоподателката е „хулигански действия в района на метростанция Красно село и оказване на съпротива при задържане.”.

Не е посочено какво разпореждане е отказала да изпълни жалбоподателката и на осъществяването на какви задължения по служба на полицейските органи е попречило нейното поведение.

По този текст ѝ се вменява, че тя не е изпълнила отправено ѝ предупреждение, но всъщност се сочи фактическият състав на чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР - полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, тъй като текстово е посочено, че тя извършва хулигански действия, които действия е следвало да бъдат осъществени *преди* нейното задържане.

Липсата на посочени мотиви какво точно поведение на П е дало основание на ответника по жалбата да задържи същата, както и „смесването” на две различни основания за задържането ѝ, е съществено нарушение на процесуалните правила при издаване на този административен акт.

По делото беше назначена СТЕ, изпълнена от вещото лице Николай Костов. От заключението на същата се установява, че са налични видеозаписи от две охранителни камери от метростанция „Красно село” за периода от 21:00 до 23:00 часа на дата 21.04.2023 г. , в които не се съдържат аудио данни. Камерите с имена: ”Ескалатор 1 – Път” и „Панорама 5” са заснели действията на жалбоподателката, и отвеника по жалбата на процесната дата. И Петрова, и Шаприн в с.з. от 24.07.2023 г. заявяват, че на снимките са именно те и категорично се разпознават.

Преценявайки заключението по изготвената компетентно и обективно СТЕ, съдът намира, че на процесната дата не е било налице материалноправното основание за задържане на жалбоподателката.

Петрова е предоставила личната си карта и ответникът е установил безпроблемно самоличността ѝ. Липсват каквито и да било данни той да е отправил към нея разпореждане, което тя да не е изпълнила.

По изисканата от съда административнонаказателна преписка липсва съставен данни за изготвено писмено предупреждение от страна на полицейския орган до П да спазва законите и обществения ред, каквото се твърди в писмените бележки на представляващия ответника /л.88 от делото/. Дори хипотетично да се приеме, че такъв Протокол за предупреждение по чл.65 ал.2 ЗМВР да съществува, той следва да е съставен *преди* задържането на лицето в сградата на 06 РУ-СДВР. От видеозаписите от камерите на метростанция „Красно село” не се установява подобен протокол да е съставян и връчван на П от страна на ответника Ш, може би, поради обстоятелството, че същият е бил твърде зает да упражнява по отношение на нея необоснована полицейска принуда.

Съдът приема, че ако действително подобен протокол за предупреждение е съставян и не е представен на съда, то същият е изготвен изцяло в опит да бъдат санирани абсолютно незаконосъобразните действия на ответника, свързани със задържането на Петрова.

Доколкото задържането на лице по съществото си представлява принудителна административна мярка, с която в решителна степен се засягат правата на лицето, в хипотезата на чл. 72 ал. 1 т. 2 ЗМВР е поставено императивното изискване до задържане на лицето да се пристъпи едва след като след изрично отправено предупреждение, то не е преустановило действията си, с които пречи на полицейските органи да изпълнят задълженията си.

В случая от доказателствата по делото не се установява такова предупреждение да е било отправяно към жалбоподателката, в който и да е било момент от заснетите в метростанция „Красно село”. Петрова категорично не е извършвала и хулигански действия, не само по квалифицирания състав, който е посочен в заповедта – чл.325 ал.2 НК, но и по основния такъв, дори по Указа за борба с дребно хулиганство.

Петрова е изпълнила разпореждане като си е представила личната карта на лице представящо се за полицейски служител.

От кадрите на видеозаписа от двете камери в метростанция „Красно село” на дата 21.04.2023 г. съдът констатира неоправдано полицейско насилие от страна на ответника по жалбата по отношение на П.

Съдът намира, че жалбоподателката не е оказала съпротива при задържане. Интензитетът на използваната сила от страна на Никола Константинов Ш по отношение на нея не е бил необходим и пропорционален,

дори и ако П се е съпротивлявала.

В случая е налице нечовешко и унижително отношение, като съдът намира, че на процесната дата жалбоподателката е била жертва на полицейска репресия. По отношение на нея е използвана прекомерна сила, тъй като липсват данни тя да е извършител на престъпление. Липсват данни и същата да е издирвана. Това обстоятелство е установено от Шаприн почти веднага след предоставянето от нейна страна на личната ѝ карта. То е намерило отражение и в Докладната му записка от дата 21.04.2023 г., /л.17 от делото/.

Действително, съгласно чл.85 ал.1 ЗМВР и Наредба №8121з-418/14 март 2017 г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на министерството на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, дава правомощия на полицейските органи при изпълнение на службата си да използват физическа сила и помощни средства. Това обаче следва да бъде сторено при т.нар. „абсолютна необходимост" /легално определение в чл.2 от ЕКПЧ/, което условие съдът намира, че не е било налице в конкретния случай. Индиция за неоправданото прилагане на принудителната административна мярка по чл.72 ЗМВР е и обстоятелството, че след задържането на П в 06 РУ – СДВР, не са били извършени каквито и да било процесуално-следствени действия.

С оглед гореизложените съображения съдът намира, че издадената заповед за задържане е незаконосъобразна, поради което и подадената срещу нея жалба следва да се уважи.

С оглед на изхода от делото и на основание чл. 143 ал. 1 АПК, жалбоподателката има право на сторените разноски по делото, а именно: 10 лв. - платена държавна такса. В представеното адвокатско пълномощно е отразено заплащане от страна на жалбоподателката на адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лв., като в тази връзка е направено възражение за прекомерност от процесуалния представител на ответника по жалбата.

Съдът намира същото за неоснователно. Съгласно чл.8 ал. 2 т. 3 от Наредба №1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното възнаграждение е размер на 750 лв. Заплатеното от П адвокатско възнаграждение е в размер на 1 000 лв., като същото е съобразено изцяло със сложността на делото – изготвяне на жалба, провеждане на две съдебни заседания, в едното от които е назначена СТЕ, събирани са доказателства, изслушвана е вещо лице, представени са и писмени бележки.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че СДВР следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателката сума в размер на общо 1 010 лв. /10 лв. държавна такса и 1 000 лв. адвокатско възнаграждение/.

СДВР следва да бъде осъдена да заплати разноските, направени за СТЕ в настоящото производство, а именно 444,60 лв.